

~ HOJA PO STOPNICAH ZAVEDANJA ~

Odkar sem odšla iz vasi, pri desetih letih, je v meni tlela želja, da bi se vrnila med travnike in gozdove, k živalim in ljudem, ki živijo z zemljo in od zemlje, od dela svojih rok in imajo veliko ljubezni do bitij narave in okolja. Petintrideset let sem svojo tiho željo pošiljala v nebo, ko jo je Stvarnik slišal in uslišal. In zdaj se vračam v naravo, ki mi je bila zavetnica že v otroštvu. Predobro se še spomnim. Njej sem predala veliko svoje žalosti, jeze, bolečine nesprejetosti. Posrkala jo je vase in mi jo vrnila kot upanje, sočutje in voljo do življenja, za kar sem ji zelo hvaležna. Kot da je prišel čas, ko ji lahko povrnem ljubeznivost. In kot da je prišel čas, da se spomnim še nekaterih stvari, ki so še ostale, ker jih nisem hotela predati, ker bi preveč bolelo. Zapakirala sem jih v kovček, pospravila v skrite kotičke svoje duše, umolknila in pozabila nanje, kot da jih nikoli ni bilo.

S Podvrha nad Javorjami v Poljanski dolini, na nadmorski višini 935m pogled poleti široko preko Loškega hribovja. Včasih je zlato obžarjeno od sonca, drugič pa zavito v meglo in oblake in pusti ugibati, kaj vse se skriva za njimi. Vsak trenutek, ki ga preživim tukaj pa je nekaj posebnega in težko se je ločiti od te miline. Mestni hrup in zrak sta pozabljena. Simfonija ptičjega petja, tlesk dežnih kapljic, lahen vetrič, vonj po zeliščih, paleta toplih barv ob sončnem zahodu ali zvezde, ki so zdaj precej bližje, delujejo name s svojo zdravilno močjo, me nosijo onkraj uma, da vsaj za trenutek lahko začutim povezanost. Vse in vsakdo ima dušo. Lepo je čutiti dušo narave in vtakati vanjo še svojo.

A zakaj je trajalo tako dolgo? Kod sem hodila in kje sem se zadrževala? Sem kot cvetje v jeseni, ki se zanaša na že dokaj oslABLJENO sonce, in upa, da bo darovalo vse tisto, kar je potrebno cvetlicam, ki bi morale že zdavnaj cveteti in razveseljevati vse okrog sebe?

Menda se svet vrti tako počasi zato, ker ljubimo bolečino bolj kot ljubimo ljubezen. Zakaj je bolečina tako domača, čeprav neprijetna, a domača. Zakaj bi jo hotela obdržati? Ne razumem. Želim umreti od bolečine izgubljene ljubezni? Bi raje umrla, kot da predam bolečino v roke nekoga, ki jo lahko izniči? Morda. Nekoliko stran od hiše zagledam smreko. Zdi se mi strašno žalostna in osamljena. Dotakne se me, zato jo vržem na slikarsko platno in se počutim bolje. Šele potem se zavem, da sem se na ta način dotaknila lastne žalosti, ki s pomočjo čopiča postane zelo otipljiva. Zdaj jo vidim. Gleda me. Stojim iz oči v oči lastni žalosti. Premišljuje... Čas pa teče. Oh, kako boli. Lahko bi pa... odprla tisti kovček. Ah ne, zdaj še ne, drugič. Slišite, dr. Ivan Tavčar, poet Poljanske doline, kje bivate? Imate novo zgodbo o bolečini zaradi neizpolnjene ljubezni. Saj se strinjate, da sta si ljubezen in smrt zelo blizu? No, jaz zdaj umiram, vsaj zdi se mi tako.

Kdo si je izmislil to igro življenja? Zdaj me že popada jeza na to neznano, neustvarjalno bitje, ki je ustvarilo idejo, da je potrebno s svetlobo preganjati temo in da je to krasno. Ko bi lahko razumela to vzvišeno inteligenco. Ne razumem je, pa konec. Prav tako pa se ji ne morem odreči. Nekaj me vleče k njej. Zavezana sem ji z nekakšnim dogovorom. Takšna razcepljenost boli. Katera ptica, kateri vonj in katera zvezda mi bo dala moč, modrost, s katero bom sezidala most

od enega brega svojega življenja do drugega in končno povezala zgodbo v celoto? Kje ste vsi moji pomočniki? Potrebujem vas, breme je pretežko. Po toliko letih je res postalo neznosno in poleg tega se je nalagalo novo. Pritisk se je povečeval. Morda pride rešitev to noč. Prosim vas, angeli moji, vzemite mi težo s pleč. Halo, angelček! Kaj praviš? Da moram odpreti kovček? Sama, lastnoročno ga moram odpreti? Bom poskusila. Prosim, angelček, zares, iz srca. Tole je moja pisna prošnja, da sem pripravljena nekaj premakniti. Lahko tudi izpolnim obrazec z vsemi svojimi podatki, če je potrebno ...

Noč je bila težka. V sanjah vidim svojega dragega kako objema drugo. Sprašujem se, kaj ima ta ženska, česar jaz nimam. Opazujem jo v sanjah. Prav lepa je, popolna. Nič čudnega, da se je odločil za njo. Zbudim se od same bolečine. Ne fizične, pač pa čustvene, od žalosti, od občutka zapuščenosti, neljubljenosti. Znana bolečina: za druge je ljubezen, zame pa je ni, o, zelo znana. Kako je mogla moja mama? Ne, ne, o tem ne bomo. Je že nekako mogla. Še sama sem jo prosila. Brez igranja žrtve, prosim.

Preko dneva se menjavajo občutki radosti in bolečine. Zalotim se, da bi hotela sama sebi prigovarjati kako to nima smisla, da moram biti močna, naj pozabim vse skupaj in da me ni vreden. A raje ne. Tako namreč pometamo pod preprogo in tlačimo čustva. Dopustim si bolečino, ko prihaja in prosim, naj se transformira v svetlobo. V tem sta prava moč in pogum, to je dejanje duše. Začne me tresti v notranjosti, v grlu se mi oblikuje občutek krogel, ki silijo ven. Valijo se ena za drugo. Saj mi bo še slabo. Bljak. Hkrati čutim podporo in vem, da bo vse v redu, da je to le trenutek hoje po stopnicah zavesti, ko je noga ravno med eno in drugo stopnico. Zdaj je krogla tudi v želodcu. Prosim za svetlobo in za dvig frekvence. Sledi kašljanje, kar v avtu, za volanom. Dobro mi gre, če globoko diham. Izdihavam to nepotrebno zadevo, stresam jo s celim telesom, pa ravno zdaj, ko je zelena luč. Saj gre. Gospod, a lahko malo hitreje speljete? Hu , ha, hu, ha. Aaaaaaaa!!!!!!! Avto pa res vse prenese. Nujno moram v trgovino.

»Dan gospa, a mate mogoče vrtno škarje?«

»Hvala, dijo.«

Nazaj v avto, dva kilometra in - sprostitvev. Popustilo je, a za koliko časa? Glej to nebo, oblake, travnike, povsem drugačni so. Drugačna svetloba jih obseva. Čez pet kilometrov začutim radost, morda ljubezen, nekaj podpirajočega, skratka - v redu.

Drugo jutro se zgodba ponovi. Vstanem z bolečino, le da je zdaj prisotna še jeza nanj in na njo. Od kod pa to? To imam tudi? Naj se čim prej spremeni v brezpogojno ljubezen in kar se da hitro. Tokrat je bolečina tudi v fizičnem telesu, v sklepih, kosteh, zobeh, sem se je usedlo čustvo. Dobro se zavem, da zamero do mame, ki mi ni dala dovolj ljubezni podaljšujem v partnerstvo, in se jezim na ljudi, ki s tem nimajo nobene zveze, razen da so se pojavili v pravem trenutku na pravem mestu v mojem življenju.

Večerna meditacija prinese močan stik z energijami ovirajočih čustev. Gre za pomanjkanje ljubezni in za občutke prikrajšanosti, nesprejetosti, jeze, ki temu sledijo v začaranem krogu. V trenutku ujamem njihovo vibracijo, kot da bi bile določene barve ali melodije, s katerimi hipno pridem v resonanco. V hipu tudi odprem oči in usta hkrati in vdihnem zrak. Pa izdihnem. To je to. Kristalno jasno. Prosim, naj bolečina odide. Predam jo kozmični inteligenci za predelavo in prosim, naj mi jo nadomesti z nečim, kar bo koristilo meni in drugim. Nastopi zelo običajen mir. Nič evforičnega. Počutim se kot bi bila na najlepšem kraju tega sveta, zato želim imeti živo

predstavo o tem, kakšen je ta kraj. Čakam, da bi prišla podoba. Ni je, kar nekaj časa. Nato pa se zavem: najlepši kraj, pravi tempelj je prav v mojem srcu. Potem to srce začutim tudi fizično, okrog njega pa toploto.

Kot otrok sem morala nenehno paziti, da nisem razburila mame, sicer bi stresla jezo name. To je bilo nevarno početje. Umska kontrola je bila vklopljena vedno in povsod, kasneje sem jo prenesla še na odnose z drugimi ljudmi. Nenehno sem morala paziti, da česa nisem naredila narobe, da je ne bi razočarala, da se slabo ne izkažem. Sama sebi sem bila najboljši paznik. Na sploh se mi je zdelo, da je treba življenje in ljudi imeti pod nadzorom, sicer se lahko stvari zamajejo, lahko izgubim trdna tla pod nogami in pridem v nevarnost. Nikoli nisem prenesla pogleda na vodni tok, globočino, v kateri se ne vidi dna. Strašna tesnoba me je obhajala ob pogledu na velika jezera in morje, zato sem se odrekala poletnim otroškim radostim ob kopanju in igranju ob vodi. Zdaj pa je od nekod prišla misel, kot da bi listek z drevesa padel na mojo glavo, da tega ne potrebujem, občutek nevarnosti v tem svetu se je razblinil. Lahko se prepustim inteligenci vesolja, ki je modrejša od mene, ki ve, kaj je zame najbolje.

Ležim na terasi in se predajam poznim popoldanskim žarkom. Nekoliko še naravnam blazine in sebe v udoben položaj. Sonce je ravno prav močno, prijetno je in kar nekako ljubeznivo. Spomnim se, da sem pravzaprav nedavno na intenzivih prejela iniciacijo Sonca, zato ni čudno, da lahko močno čutim njegovo podporo. Podporo in ljubezen, hej, pravi naval ljubezni! Od kod? Tudi drevesa okrog mene, oblaki, nebo, vse živo in neživo mi pošilja ljubezen. Še mucek se je privil k meni, grize mi uho. Kaj je to? Pa saj ... če prav pogledam, saj je vse ena sama ljubezen. Tista ženska, na katero sem bila ljubosumna, je v resnici duša, ki je prevzela je vlogo, da bi me nekaj naučila. Ta, in vse druge in moja mama. Zaslutim, kako velika je njihova ljubezen, zato po vrsti objamem vse partnerke vseh svojih partnerjev in še mam. Zahvalim se jim za učenje, v tistem pa vsi stopimo v krog, se primemo za roke in jih dvignemo proti nebu. Od tam se nad nas spusti močna in lepa svetloba, nas poveže in prepoji z ljubeznijo. Močno začutim kronsko čakro. To je trenutek povezanosti, trenutek, ko zaznam, da živim v obilju in da je zame dobro poskrbljeno. Da mi ni treba razmišljati, ker Bog natančno ve, kaj potrebujem, zato mi ostane le še, da se predam.

Kašljanje in slabost. Zanima me, v kateri del telesa sta se usedla moja zavist in ljubosumje. Kaže, da v jetra in žolč. Tako kot tudi jeza. Imata skupen dom. Bolečina, fizična ali čustvena je merska enota za trdoto ega. Kot valovi butajo ob čeri, tako butajo čustva ob ego. Zato tako boli. Odločena sem, da odpravim bolečino. Kaj se pravzaprav dogaja? V resnici ne vem. Se pa prepuščam občutkom in nekoliko opazujem. Nekaj pa lahko prišepnem: ta bolečina je na nek način neresnična, prava iluzija.

Dobivam nove in neposredne informacije o uspešnosti nove zveze in veliki ljubezni mojega bivšega partnerja z novo izbranko ter o njuni usklajenosti. Jaz pa nisem bila dobra? Spet: zanjo je ljubezen, zame je pa ni. Zdaj mi bo resnično razneslo srce. Jeza je neizmerna. S tem se ne da živeti, lahko da kmalu nastopi smrt. Treba se bo odločiti. Ponavadi sem se kljub vsemu nekako odločala za življenje, poleg tega pa od smrti pred izpolnitvijo svoje naloge ni posebnega profita. Spet zajadramo v stare probleme, nemogoče je pobegniti. Na svetu ni prostora, kamor bi človek pobegnil pred svojo bolečino. Zato prosim z vso močjo svojega srca in duše, naj te zadeve odidejo od mene, ker je dovolj, resnično, dovolj je bilo. Pa še kar boli. Bolj ko prosim, bolj boli.

Nekaj se zatika, nekaj je, kar me ne pusti naprej. Preprečuje odpiranje in odpuščanje travme. Rada bi izvedela in prosim za jasno sporočilo o tem, kaj je tisto, kar me zadržuje. Kateri človek, kateri dogodek in kateri stavek. Spet se dogaja med vožnjo. Avto je očitno res primeren kraj za ozaveščanje. Žal informacije še ni, le bolečina se krepi in krepi se moč mojih prošenj.

Čas teče. Opravljam vsakodnevna hišna opravila, poskrbim za mucke. Malemu bo treba odpraviti vnetje dlesni. Zadnje čase močno čutim sedmo čakro in pretok energije skozi mene je močnejši. Naredim še mantro, ki izčisti in umiri um, da jasneje zaznavam. Ko končam pa nenadoma - BUM! Povsem jasno: »Aha, uspeh v šoli ob koncu leta prav dober. Kako to? Irena je bila pa lahko odlična? Odgovori mi kako je s tem, ona ima lahko odličen uspeh, ti pa ne. No, seveda, tudi kitare ne bo. Smo se lepo zmenili, če boš odlična, dobiš kitaro, sicer pa ne!« To je za otroka prehudo. Torej, Irena, moja sošolka, moji mami popolnoma tuje bitje, si zasluži njeno pozorno ljubezen, jaz ne. Moje veselje do petja, ki je potrebovalo le še glasbeno spremljavo, je zatrto, očitno ta moj dar ne more nikomur služiti in ga lahko kar pozabim, skupaj z bolečino, ki je prevelika, da bi si jo dopustila. Jasno zaznavam, kako sem po dogodku ostala topa. Nič, ničesar nisem čutila več. Morda samo še to, da sem strašno v napoto sebi in drugim in da sem vir velikega nezadovoljstva, pravzaprav velike nesreče, ki jo mora doživljati moja mama zaradi moje neprimernosti. Danes v ljubezenskem trikotniku doživljam povsem enako: ona si zasluži njegovo ljubezen, jaz pa ne. Prosim, da se ta vzorec prekine, naj ga moji angeli vzamejo na svoja krila, ponesejo k Bogu, zamenjam ga za čisto ljubezen. Naj se vibracije teh čustev dvignejo na nivo brezpogojne ljubezni. Močno začnem stresati telo, kričati stavke v francoščini in jokati. Energijo blokiranih čustev odpuščam skozi ne vem katero čakro, ampak najbrž skozi vse, še posebej pa čutim sedmo čakro. Občutek je odličen. Naj traja dokler je možno, naj se transformira kolikor je ta trenutek možno. Prepuščam se procesu spreminjanja. Čez nekaj časa nastopi mir. Zmožna sem se zahvaliti vsem enitetam, ki so sodelovale v tem dogovoru in mi pomagale razgrajevati moje največje prepreke razvoja in občutek prikrajšanosti za ljubezen. Pošiljam jim ljubezen duše in prosim, naj se transformira vsa jeza in vse zamere, če še obstajajo. Pride spoznanje, da ni človeka, ki bi mi nadomestil manjkajočo ljubezen, lahko jo dobim le od Boga. Tudi od mojega ljubega ne morem izterjati ljubezni. Odigral je svojo vlogo v dogovoru, zdaj pa ga odpuščam, da odide svojo pot, jaz pa se že spogledujem z višjo stopnico zavesti.

Med opravljanjem službenih in drugih obveznostmi mi misli begajo sem ter tja, v preteklost in prihodnost. Zvečer, ko se namestim v svoje hišno gnezdo, pa razmišljam o tej zvezi, analiziram kakšna je bila in dogodke, ki so se vrstili. Kaj je bilo dobro, kje so bile napake. Vživim se v svoja občutja, ki so bila prisotna in ugotovim, da je bilo mnogo lepega in tudi mnogo bolečine. Bolečina se mi zdaj zazdi kot nekaj, kar lahko izberemo na polici v trgovini ali pa ne. Vem, da imam možnost, da ne izberem bolečine. V trenutku, ko se tega močno in jasno zavem, pa se bolečina, vsaj trenutna, razblini. To je veliko spoznanje in mi prinese močno olajšanje. Še enkrat v mislih zagledam podobo ljubljenega moškega, njegovo lepo telo in pesniški obraz z žalostnimi očmi, prifrknjenim nosom, bradico in usti, ki ponujajo poljub. Podoživim trenutke, ko se je to telo nežno in usklajeno dotikalo mojega, tako ure in ure, pa vendar je bilo tako daleč. Njegova duša je bila nekje daleč. Pojavi se žalost in nostalgija. Naenkrat se zavem, da v resnici ne žalujem za njim, ampak za svojo preteklostjo, za znanim, za svojo bolečino, ker je bila moja varovana posest. Zaposim še, da kolikor je možno, odpustim to vezanost in vstopim v novo, v

neznano. Mine nekaj trenutkov in - konec. Kot da bi nekdo prerezal popkovino, vez med mano in bolečino, ki sem se je tako oklepala in jo prav ljubila in vzdrževala, se je razdrla.

To noč sem po večkratnem zburanju v zgodnjih jutranjih urah zaspala do zvonjenja budilke. Sanje so bile intenzivne, v njih so se razreševali karmatski odnosi s sodelavci. Lahko bi še malo poležala, a treba je bilo na delo. Počutim se nekoliko leno, najbrž zaradi sprostitev, vendar sem polna energije in obred priprave telesa na funkcioniranje v svetu steče gladko in brez nerganja. Ko se že nekaj časa vozim, začutim nekaj neznanega, močan dotik sreče, ganjenost in milost, zatem pa še širjenje v neskončnost. Lepo je, želim si, da bi trajalo, a vem, da je to hoja po stopnicah zavesti in da še nisem na vrhu piramide. Omenjeni partner in življenjska situacija pa mi je prinesla močno izkušnjo in možnost izčiščevanja v podzavest potlačenih travm ter jasnejše ozaveščanje povezanosti življenjskih dogodkov ter razlogov za ponavljajoče se travme. Zaradi tega bom toliko bolj pogumno stopila naprej, še z večjim zamahom se bom pognala navzgor proti cilju, ki ga samo slutim in mi je še neznan. Končno želim zares vstopiti v neznano.

V tem kaotičnem stanju sem spoznala, kako pomembna je bila vsaka meditacija, iniciacija, vsaka udeležba na delavnicah dr. Mire Omerzel in katedre Veduna, vse informacije in vse znanje, ki sem jih tu prejela. Zdelo se mi je, da v intenzivni izkušnji ponavljam vse intenzive po vrsti, kajti priklicati se morala ljubezen duše, da sem lahko ostala ljubeča v situaciji, ko sama nisem bila deležna ljubezni ter natančno ugotoviti, kako je name vplival odnos s starši, da pomeni imeti rad sebe tudi to, da si priznaš resnico, sprejmeš bolečino in jo potem začneš odpravljati. Jasneje sem videla, kako delujeta v meni višek moškega principa in manjko ženskega ter da jih je nujno uskladiti. Čistil se je celični spomin, z mojstrstvom uma sem znala v pravem trenutku pravilno usmeriti misel, ki ima višjo frekvenco kot čustva in deluje hitreje. Sprijazniti sem se morala z dejstvom, da so partnerski odnosi res najboljši poligon za osvobajanje družinski vzorcev, vendar morata oba partnerja sprejeti to igro. Morda je bilo najtežje sprejeti situacijo takšno kot je, misel na spremembo in pa spremembo samo.

Poznavanje dejstev o življenju, vedenje o tem, kako delujejo čustva, um, duša in darovi Mojstrov učiteljev Univerzuma, ki sem jih prejela na svoji duhovni poti v štirih letih, so mi dali veliko moč in pogum ter potrebno iztočno zavedanje, s pomočjo katerih se lahko dvignem z dna proti nebu. Volja do življenja in ustvarjalnost sta se zdaj še okrepili, zmožnost ljubiti je večja. Jasnejše je tudi spoznanje o tem, da moj stari ego sam od sebe tega ne bi zmožel.

Dunja Škofic